

Repertoriumnummer 2013/
Datum van uitspraak 16 oktober 2013
Roinummer 2012/AR/1966

Niet aan te bieden aan de ontvanger

Uitgifte

Uitgereikt aan	Uitgereikt aan	Uitgereikt aan
op € BUR	op € BUR	op € BUR

Rechtsmiddelen

--

Eindarrest

Hof van beroep Antwerpen

Köple - art. 792 Ger. W.
Vrij van expeditierecht
art. 250:2° Wetb. reg.

achtste kamer
burgerlijke zaken

Arrest

Aangeboden op
Niet te registreren

2012/AR/1966

1.

geboren te _____ op _____
wonende te _____

2.

geboren te _____ op _____
wonende te _____

3.

geboren te _____ op _____
wonende te _____

4.

geboren te _____ op _____
wonende te _____

5.

geboren te _____ op _____
wonende te _____

6.

geboren te _____ op _____
wonende te _____

- appellanten
- vertegenwoordigd door meester _____ loco meester
advocaat te _____

tegen de beschikking van de beslagrechter van de rechtbank van
eerste aanleg te Hasselt van 8 mei 2012, gekend onder het rolnummer
AR 07/1501/A

tegen:

Het VLAAMS GEWEST,

vertegenwoordigd door haar regering in de persoon van de Minister President, wiens kabinet is gevestigd te 1000 Brussel, Koolstraat 35

- geïntimeerde
- vertegenwoordigd door meester . loco meester
advocaat te

* * * *

De antecedenten en de vorderingen

1.

en en
en (hierna appellanten) zijn drie echtparen.

In 1975 bouwden zij elk op hun eigen perceel, gelegen te aan
de een woning met garage en dit zonder te
beschikken over de nodige bouwvergunningen.

Bij arresten van 10 december 2001 bevestigde het hof van beroep te Antwerpen, de vonnissen van 21 januari 1988 van de rechtbank van eerste aanleg te Hasselt, waarin bepaald werd dat elk echtpaar diende over te gaan tot herstel in de oorspronkelijke toestand (wat dus de afbraak van de wederrechtelijk opgerichte woningen en garages inhield) en veroordeelde bovendien elk echtpaar bijkomend tot de betaling van een dwangsom van 5.000 oude BEF, thans 123,95 euro, per dag bij het in gebreke blijven vanaf de eerste dag die volgde op het verstrijken van een termijn van 10 maanden, te rekenen vanaf de betekening van het arrest. Het maximumbedrag aan dwangsommen werd bepaald op 1.000.000 oude BEF, thans 24.789,95 euro.

Het cassatieberoep van appellanten werd bij arrest van 4 maart 2005 verworpen.

2.

Appellanten zijn niet overgegaan tot het herstel in de oorspronkelijke toestand, maar hebben wel de maximumdwangsom betaald.

3.

Op 20 juni 2005 werd aan appellanten een bevel tot onmiddellijke staking van gebruik gegeven wegens het verder instandhouden en gebruiken van een wederrechtelijk opgerichte woning met aanhorigheden. Dit stakingsbevel werd op 23 juni 2005 door de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur van de provincie bekrachtigd.

Op 7 februari 2006 werd vastgesteld dat, ondanks het stakingsbevel, het gebruik werd verdergezet. Er werd ter plaatse opnieuw een bevel tot onmiddellijke staking van het gebruik aangeplakt, dat vervolgens op 9 februari 2006 door de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur van de provincie bekrachtigd werd.

Tevens werd op 14 februari 2006 aan appellanten elk afzonderlijk, een administratieve geldboete opgelegd van 5.000,00 euro wegens het doorbreken op 7 februari 2006 van het op 23 juni 2005 bekrachtigde stakingsbevel.

Nadat hun verzoek tot kwijtschelding en/of vermindering van de administratieve geldboete werd afwezen door de stedenbouwkundig inspecteur bij beslissing van 27 maart 2006, werden deze boetes door appellanten betaald.

4.

Op 13 november 2006 werd er lastens appellanten een nieuw proces-verbaal opgesteld wegens een hernieuwde inbreuk op het stakingsbevel van 9 februari 2006 en werd er een nieuw stakingsbevel opgelegd. Dit stakingsbevel werd op 16 november 2006 door de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur van de provincie bekrachtigd.

Gezien de vastgestelde doorbreking van het stakingsbevel van 9 februari 2006 werd op 21 november 2006 opnieuw aan elk van de appellanten een administratieve geldboete opgelegd van 5.000,00 euro.

Deze geldboetes werden niet betaald door appellanten.

5.

Op 25 april 2007 werd aan elk van de appellanten afzonderlijk het bevel gegeven tot betaling over te gaan van de administratieve geldboete.

Bij afzonderlijke exploitatie van 11 mei 2007 liet de rekenplichtige van het herstelfonds, handelend in naam van het Vlaams Gewest, vervolgens de dwangbevelen betekenen aan elk van de appellanten en dit voor de voormelde administratieve geldboete ten bedrage van 5.000,00 euro in hoofdsom per persoon, meer kosten.

Bij schrijven van 16 mei 2007 wees de raadsman van appellanten de gerechtsdeurwaarder erop dat inmiddels een procedure werd opgestart door de stad om de hoofdbestemming van het gebied te bevestigen, zodat zijn cliënten met uitdovend karakter hun woning verder zouden kunnen blijven bewonen en verzocht hij aldus - in afwachting van deze procedure - de invordering te willen opschorten. Op dit verzoek werd negatief geantwoord door het Vlaams Gewest bij schrijven van 24 mei 2007.

6.

Op 11 juni 2007 gingen appellanten over tot het dagvaarden van het Vlaams Gewest voor de rechtbank van eerste aanleg te Hasselt.

Zij vorderden in de inleidende dagvaarding om de dwangbevelen van 25 april 2007, betekend op 11 mei 2007 en geviseerd en uitvoerbaar verklaard door de stedenbouwkundig inspecteur
, te willen vernietigen en te willen zeggen voor recht dat de administratieve geldboetes in kwestie niet verschuldigd zijn.

In termen van conclusies verzochten zij tevens in ondergeschikte orde om de opgelegde administratieve geldboetes drastisch te willen herleiden.

Ten slotte verzochten zij, het Vlaams Gewest te willen veroordelen tot de kosten van het geding.

Deze zaak werd ingeleid voor de eerste kamer van de rechtbank van eerste aanleg te Hasselt en vervolgens gepleit voor de vijfde kamer van deze rechtbank.

Bij vonnis van 12 oktober 2009 verzond de voorzitter van deze vijfde kamer de zaak in toepassing van artikel 88 § 2 Ger.W. naar de voorzitter van deze rechtbank, vermits het Vlaams Gewest in eerste conclusies had opgeworpen dat deze zaak diende behandeld te worden door de beslagrechter.

Bij beschikking van 28 januari 2010 oordeelde de voorzitter van de rechtbank dat in het inleidend exploit van dagvaarding, op basis waarvan de verdeling van de zaken dient beoordeeld te worden, duidelijk gesteld werd dat appellanten van oordeel zijn dat de administratieve geldboetes niet ten uitvoer kunnen gelegd worden, zodat het een executiegeschil betreft, waarvoor de beslagrechter bevoegd is. De zaak werd bijgevolg toebedeeld aan de beslagrechter in deze rechtbank.

In de bestreden beschikking van 8 mei 2012 verklaarde de beslagrechter de vordering van appellanten ontvankelijk maar ongegrond.

Zij werden veroordeeld tot de kosten van het geding.

7.

Op 28 juni 2012 stelden appellanten hoger beroep in tegen deze beschikking van 8 mei 2012.

Hun hoger beroep strekt ertoe de bestreden beschikking te horen hervormen, hun oorspronkelijk verzet ontvankelijk en gegrond te horen verklaren en bijgevolg de dwangbevelen te horen vernietigen en te horen zeggen voor recht dat de administratieve geldboetes in kwestie niet verschuldigd zijn, minstens de opgelegde boetes drastisch te horen verminderen.

Ten slotte verzoeken zij, het Vlaams Gewest te willen veroordelen tot de kosten van het geding.

Het Vlaams Gewest verzoekt het hoger beroep te willen afwijzen als ongegrond, de bestreden beschikking te willen bevestigen en appellanten te willen veroordelen tot de kosten van het geding.

Beoordeling

1.

Bij beschikking van 28 januari 2010 bedeede de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg te Hasselt de zaak toe aan de beslagrechter in deze rechtbank, aangezien hij van oordeel was dat het in casu een executiegeschil betreft.

Overeenkomstig artikel 88, § 2, laatste lid Ger.W. bindt de beslissing de rechter naar wie de vordering wordt verwezen, met dien verstande dat zijn recht om over de rechtsgrond van de zaak te oordelen onverkort blijft.

Voormeld artikel impliceert in casu dat de beslissing van de rechtbankvoorzitter voor de beslagrechter enkel bindend was inzake zijn "bevoegdheid". De beslagrechter kon daarentegen wel opnieuw vrij oordelen over "de rechtsgrond" van de vordering van appellanten.

Aldus kon de beslagrechter de correcte rechtsgrond van de vordering van appellanten zelf opnieuw vaststellen om vervolgens dan na te gaan of de beoordeling van deze rechtsgrond ook effectief behoorde tot zijn materiële bevoegdheid als beslagrechter.

Appellanten leiden uit voormeld artikel bijgevolg geheel ten onrechte af, dat de beslagrechter, ingevolge de beslissing van de voorzitter, sowieso ten gronde had moeten oordelen over al hun argumenten en middelen, zelfs buiten geschillen om die tot zijn materiële bevoegdheid behoren.

2.

Appellanten stellen dat de stakingsbevelen onregelmatig zouden zijn wegens niet-naleving van de formele voorwaarden en dat in navolging hiervan niet-rechtsgeldige administratieve geldboeten zouden zijn opgelegd en de dwangbevelen bijgevolg nietig zouden zijn.

Meer specifiek stellen zij dat niet voldaan zou zijn aan de bepalingen van de artikelen 154, 156 en 157 van het Vlaams Decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening (hierna Stedenbouwdecreet) en de artikelen 2 en 3 van het Besluit van de Vlaamse Regering van 28 april 2000 betreffende de administratieve geldboete voor het overtreden van een bekrachtigd stakingsbevel.

De beslagrechter die kennis neemt van een vordering betreffende de middelen tot tenuitvoerlegging beoordeelt de wettigheid en de regelmatigheid van de tenuitvoerlegging. Hij is niet bevoegd om uitspraak te doen over andere geschillen betreffende de tenuitvoerlegging en kan, behoudens de uitdrukkelijk in de wet bepaalde gevallen, geen uitspraak doen over de zaak zelf.

Het behoort bijgevolg niet aan de beslagrechter, die kennis neemt van het verzet gedaan tegen het in artikel 157, § 1 Stedenbouwdecreet bedoeld dwangbevel, om uitspraak te doen over de geldigheid en wettigheid van de stakingsbevelen en de administratieve geldboetes die aan de dwangbevelen ten grondslag liggen.

De beslagrechter is immers niet bevoegd om te oordelen omtrent de rechten van partijen waarover reeds is beslist in een titel/beslissing op grond waarvan de executie wordt vervolgd, laat staan om te oordelen over de al dan niet geldigheid/wettigheid van dergelijke titel/beslissing. Er anders over oordelen zou immers impliceren dat van de procedure voor de beslagrechter een bijkomend rechtsmiddel en/of een supplementaire aanleg zou worden gemaakt, hetgeen absoluut ingaat tegen de ratio legis van deze instelling.

Indien appellanten bijgevolg van oordeel waren dat de stakingsbevelen ongeldig waren, dan hadden zij in kort geding de opheffing van de bevelen tot staking dienen te vorderen bij de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg lastens het Vlaams Gewest.

De voorzitter beschikte immers wel over de bevoegdheid om ten gronde te oordelen, zodat hij de formele wettigheid van de stakingsbevelen en de interne wettigheid en opportuniteit/noodzaak kon toetsen.

Over deze bevoegdheid beschikt de beslagrechter evenwel niet.

Een wettigheidscontrole van de beslissingen tot het opleggen van een administratieve geldboete of van de beslissingen omtrent het verzoek tot kwijtschelding, vermindering of uitstel van betaling behoort evenmin tot de bevoegdheid van de beslagrechter in het kader van een verzetsprocedure tegen het dwangbevel bij de beslagrechter.

Daartoe is enkel een rechtbank met volle rechtsmacht bevoegd.

Gelet op hetgeen voorafgaat, oordeelde de beslagrechter geheel terecht dat appellanten de wettelijke totstandkoming van de administratieve geldboeten evenmin ter beoordeling kunnen voorleggen aan de beslagrechter in het kader van dit uitvoeringsgeschil.

3.

Appellanten stellen tevens dat nog een regularisatieprocedure hangende is en dat het Vlaams Gewest het redelijkheids-, evenredigheids- en vertrouwensbeginsel schendt en/of de beginselen van behoorlijk bestuur door toch tot uitvoering over te gaan. Zij verzoeken om de opgelegde administratieve boeten minstens te willen herleiden.

In 2006 werd inderdaad een regularisatieprocedure opgestart door appellanten.

De stelling van het Vlaams Gewest dat deze procedure op dit ogenblik niet meer lopende is, wordt door appellanten op geen enkele wijze weerlegd.

Zelfs indien deze procedure nog lopende is, tonen appellanten alleszins niet aan dat zij hun eigen procedurele mogelijkheden "zelf" op een redelijke wijze uitputten door onder meer bij rappelbrief aan te dringen op een beslissing. Ten overvloede voegt het hof hier nog aan toe dat door de bevoegde overheidsdiensten trouwens nooit de belofte werd gegeven, dan wel het vertrouwen werd gewekt dat zij de administratieve geldboeten niet zouden invorderen, zolang er geen definitieve uitspraak over de regularisatie gedaan was.

Er ligt aldus geen bewijs voor van enig onbehoorlijk bestuur in hoofde van het Vlaams Gewest.

Ook de loutere verwijzing naar een ruimtelijk uitvoeringsplan, waarvan thans enkel het voorontwerp voorligt en waarin de woning van appellanten niet eens is opgenomen, vormt geen bewijs van een onbehoorlijk bestuur of een schending van één van voormelde beginselen door het Vlaams Gewest.

Het hof sluit zich voor het overige aan bij de stelling van de beslagrechter, dat het de beslagrechter geenszins toekomt om de opportuniteit van de administratieve geldboeten en de opportuniteit van de dwangbevelen te beoordelen.

De beslagrechter is in casu immers slechts bevoegd om uitspraak te doen over de dwangbevelen als uitvoeringsdaad.

Op basis van de voorliggende stukken beschikt het Vlaams Gewest over een uitvoerbare titel en is de uitvoering op basis van deze titel rechtmatig en regelmatig.

Dit arrest werd uitgesproken op de openbare terechtzitting van
16 oktober 2013 door

Voorzitter

Raadsheer

Raadsheer

Griffier